

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **K. H.**, zastoupena Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-3/ČJ-2018-930310-V234 a ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16271-2/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2020, č. j. 32 A 77/2019 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), v rozhodnutích ze dne 9. 4. 2018, č. j. KRPB-113596-54/ČJ-2017-060028-SV, a č. j. KRPB-113596-55/ČJ-2017-060028-SV, žalobkyni uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců, a dále jí uložila povinnost uhradit náklady řízení o správním vyhoštění ve výši 1.000 Kč.

[2] Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období nejméně od 19. 12. 2016 do 11. 5. 2017 byla žalobkyně na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[3] Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Všechny podklady shromážděné tímto správním orgánem totiž vyústily v jasný závěr o tom, že žalobkyně nekonala na území Polska pro svého polského zaměstnavatele žádnou pracovní činnost. Pracovní smlouva byla uzavřena výlučně s cílem, aby byla žalobkyně vyslána k výkonu práce na území České republiky. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně institut vyslání v rámci poskytování služeb dle směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“) pouze zneužívá k obcházení zákonné povinnosti mít k zaměstnání na území České republiky potřebné povolení. Její zaměstnání ve společnosti TOS Znojmo, akciová společnost (dále jen „TOS Znojmo“), v období od 19. 12. 2016 do 11. 5. 2017 lze zcela jednoznačně vyhodnotit jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť pro nedodržení podmínek daných směrnicí č. 96/71/ES nelze na cizince výjimku plynoucí z § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vztáhnout.

[4] Proti rozhodnutím žalované žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl.

[5] V rozsudku shrnul, že žalobkyně v době kontroly nedisponovala vízem vydaným orgány České republiky, byla držitelkou víza typu D vydaného Polskou republikou. Smlouvu s polskou společností OVD-TEMYRTRANS SP.Z.OO. (dále jen „OVD-TEMYRTRANS“) podepsala dne 1. 1. 2017, ačkoli ve společnosti TOS Znojmo pracovala již od 19. 12. 2016. Dne 1. 1. 2017 ji společnost OVD-TEMYRTRANS vyslala k české společnosti ODRYDAS s.r.o. (dále jen „ODRYDAS“). K práci pro TOS Znojmo nastoupila na základě smlouvy o dílo mezi touto společností a ODRYDAS. Jednatel TOS Znojmo uvedl, že cizincům poskytují úplatné ubytování a zvýhodněné stravování, které platí agentura. Práci cizincům přiděluje mistr. Práce agenturních pracovníků je počítána v normohodinách. Cizinci od jejich společnosti dostávají pomůcky a pracovní nářadí stejně jako kmenoví zaměstnanci. Agentura musí zajistit zdravotní prohlídky a různá školení, a pokud tak neučiní, tak je provede jejich společnost, avšak náklady fakturuje agentuře. K běžné práci cizinci používají stroje, které jsou pronajímány agentuře, ale k přípravným pracím používají i jejich stroje např. jeřáb.

[6] Krajský soud poukázal na skutečnost, že výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se Nejvyšší správní soud zabýval již např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18. V rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 17, byly posuzovány i obdobné skutkové okolnosti, na závěry v něm obsažené proto krajský soud odkázal. Doplnil, že na tuto judikaturu navazují další rozsudky, např. ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, či ze dne 13. 12. 2018, 2 Azs 243/2018 - 17, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 155/2019 - 14.

[7] Soud konstatoval, že vyslání žalobkyně do ČR polskou společností OVD-TEMYRTRANS představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze

aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Společnost OVD-TEMYRTRANS fakticky působila jako agentura práce vysílající pracovníky na práci do ČR. Předložené smlouvy pouze zastíraly faktický stav. Žalobkyně svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, tedy v Polsku, ale v ČR. Polská společnost vyslala žalobkyni ke společnosti ODRYDAS, se kterou měla uzavřenou smlouvu o poskytování služeb. Společnost ODRYDAS pak měla uzavřenou smlouvu o dílo se společností TOS Znojmo. V dokumentu ANEKS DO UMOWY O PRÁCE a formuláři A1 o sociálním pojištění platným pro EU bylo uvedeno místo výkonu práce Družstevní 3, Znojmo, tj, sídlo TOS Znojmo, ve kterých byla žalobkyně při kontrole zastižena. Ze smlouvy o dílo mezi TOS Znojmo a společností ODRYDAS vyplynulo, že společnost ODRYDAS měla plně odpovídat za způsob a výsledek provádění díla a dílo měla provádět prostřednictvím svých zaměstnanců. Nedocházelo zde tedy k plnění závazku polské společnosti OVD-TEMYRTRANS vůči odběrateli ODRYDAS. Soud k tomu uvedl, že zaměstnavatelé z jiných členských států mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území ČR jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek. Nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

[8] Vyjádření Evropské komise, na které odkazovala žalobkyně, nepovažoval krajský soud s poukazem na závěry obsažené v rozsudcích ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, a ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, za relevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Požaduje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka trvá na tom, že práci na území České republiky nevykonávala neoprávněně. Nesouhlasí s názorem správních orgánů, že na její případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (ve spojení se směrnicí o vysílání pracovníků). Stěžovatelka je zaměstnankyní polské společnosti OVD-TEMYRTRANS. Do České republiky byla vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ODRYDAS, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad postupu zaměstnavatele stěžovatelky s právem Evropské unie potvrdila i Evropská komise. Důkazy opakovaně předkládané na podporu uvedeného tvrzení správní orgán neakceptoval.

[11] Podle stěžovatelky nelze pouze ze skutečnosti, že v Polsku nepobývala delší dobu, dovodit, že si nevytvořila vztah se svým zaměstnavatelem; úmysl nevrátit se zpět do Polska stěžovatelka nikdy nevyjádřila. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytižnosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě, což je i stěžovatelčin případ.

[12] Žalovaná se ztotožnila se závěry rozsudku krajského soudu a odkázala na spisový materiál.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti posoudil v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Soud již rozhodnou právní otázku za obdobných skutkových okolností v minulosti opakovaně posuzoval (např. rozsudky ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 311/2019 – 15, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 – 14, ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 17/2019 – 15, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17, či ze dne 6. 9. 2019, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19). Téměř identickou věcí (cizinec vykonávající zaměstnání u TOS Znojmo a formálně zaměstnaný u polské společnosti OVD-TEMYRTRANS) se pak soud zabýval v rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 1 Azs 18/2020 – 20, ve kterém dospěl k závěru, že § 98k zákona o zaměstnanosti nelze v dané věci použít. Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i v projednávané věci. Kasační soud proto odkazuje na podrobnější vypořádání právní otázky v citovaných rozsudcích, ze kterých vycházel krajský soud a které stěžovatelka nepochybně, a níže pouze stručně předešle rozhodné skutečnosti projednávané věci.

[16] Ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření a plnění pracovně právního vztahu stěžovatelky (uzavření pracovní smlouvy téměř měsíc po nástupu k TOS Znojmo, stěžovatelka nikdy pro svého polského „zaměstnavatele“, jeho jménem ani pod jeho vedením nepracovala, pro českou společnost fakticky vykonávala stejnou práci za téměř totožných podmínek jako její zaměstnanci), lze dospět k jednoznačnému závěru, že způsob výkonu závislé práce krajský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce cizince, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ostatně to potvrdil kasační soud již v řadě svých rozsudků (srov. judikaturu uvedenou výše). Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by prováděla svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývá, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatele na území České republiky. Námitka nesprávné aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je tak zcela nedůvodná.

[17] Ke zcela obecně formulované námitce neprovedení důkazů ve správním řízení kasační soud uvádí, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Za tím účelem provedly dostatečné množství důkazů, přičemž provádění dalších důkazů by bylo pro zjištění skutkového stavu zcela nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, soud jí proto jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu